

ACHTER HAAR SCHADUW

Een tragisch verleden klauwt zich een weg naar het heden ...

Petra Spark

Uitgeverij Letterdelta Leidschendam, Nederland

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Eerste druk, oktober 2025

© 2025 Petra Spark

Auteur: Petra Spark

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Coverfoto: Adobestock

Coverontwerp: Fabrice Coppens

Grafische vormgeving: uitgeverij Letterdelta

Drukwerk: Wilco, Amersfoort

Uitgeverij: Letterdelta

www.letterdelta.nl

isbn: 978-90-835568-0-2

And I choose the rooms that I live in with care
The windows are small and the walls almost bare
There's only one bed and there's only one prayer
I listen all night for your step on the stair

Tonight will be fine
Leonard Cohen

1993

Vrijdag 2 juli – 21u30

Iene miene mutte.

Het was stil in de kast. Hij bewoog zijn wijsvinger heen en weer tussen zijn vuilgele shirt en de knuffelbeer die hem sinds zijn geboorte gezelschap hield. Zonder een kik te geven zong hij in gedachten het aftelrijmpje dat hem zou vertellen wat hem te doen stond. *Iene miene mutte is de baas.* Zijn vinger eindigde op zijn borstkas. Nu diende hij moedig te zijn en te doen wat zijn hart hem ingaf, maar was dat wel een goed idee? Beertje dacht er immers helemaal anders over. Maar Beertje had niet gewonnen met *Iene miene mutte* en hij wel.

Met zijn rechterhand klemde hij zijn knuffelbeer dicht tegen zich aan. Langzaam duwde hij de kledingkast open. Terwijl hij wist dat de scharnieren piepten, schrok hij toch van het knarsende geluid. *Niet bang zijn, Beertje.* Zijn lippen vormden de woorden in stilte. Een waarschuwende blik flitste Beertjes richting uit terwijl hij zijn wijsvinger voor zijn lippen hield.

Het streepje daglicht dat door de kier naar binnen viel, veranderde in een breder wordende lichtbundel.

Hij klauterde uit de kast. Aladin en zijn aapje Abu lachten hem zoals altijd toe vanaf het dekbedovertrek. De barst in het plafond boven zijn bed zat er nog steeds, evenals het spinnenweb in de hoek. Hier was alles nog hetzelfde.

Op de tippen van zijn tenen sloop hij naar de slaapkamerdeur. In de verte klonk de begintune van de advocatenreeks L.A. Law, papa's favoriete serie. Vandaag stond het volume van de televisie wel erg hard.

Hij legde zijn oor te luister tegen de deur en wachtte.

'Denk je dat papa aan het kijken is?' vroeg hij aan Beertje.

De stenen vloer voelde koud aan onder zijn voeten. Hij rilde, trok Beertje dicht tegen zich aan en opende de deur.

'Papa?' Hij liep naar de overloop, knipte het licht aan en keek langs de trapleuning naar beneden. De deur van de woonkamer stond open.

Hij hield Beertje aan een poot vast terwijl hij de trap afdaalde. Het zachte, gele licht van de ganglamp flikkerde en wierp een schaduw op de muur. Stond er iemand achter hem?

Hij stond stil en draaide zich om. Er was niemand.

Voorzichtig zette hij weer een stap. De trap kraakte. Bij elke trede die hij nam, raakte de zachte kop van Beertje zijn knie.

‘Papa?’ riep hij luider. Hij nam de laatste trede.

‘Mama zal niet blij zijn wanneer ze hoort dat het geluid van de televisie zo hard staat,’ zei hij tegen Beertje. Hij slikte en pakte zijn knuffel stevig vast.

Hij liep de woonkamer in. Zijn blik schoot naar de lievelingsbank van zijn vader. Die was leeg.

Hoewel de afstandsbediening op de salontafel lag, negeerde hij die. Hij draaide zich om en keek in de eetkamer. Daar lag een grote homp vlees op het tapijt: een gevelde reus, gekleed in sneakers en het gele houthakkershemd van zijn vader.

‘Papa?’ Met Beertje tegen zich aan gedrukt liep hij naar het levenloze lichaam naast de eettafel. Hij duwde de omvergevalen stoel opzij en boog zich over de reus die als twee druppels water op zijn vader leek.

De ogen van de reus staarden in de verte en er zat een zwart gaatje in zijn voorhoofd.

Aan de andere kant van de tafel lag nog iemand. Hij herkende de witte jurk met de gele kersjes. De jurk was niet langer wit, er zat een grote, roodbruine vlek op borsthoogte. Waarom was zijn moeder in slaap gevallen op de vloer?

Hij sprong op en liep naar haar toe. Terwijl hij aan haar schouder schudde, riep hij: ‘Wakker worden!’

Ze bewoog niet.

Even hield hij zijn adem in, net zoals hij altijd deed wanneer hij wakker werd na een boze droom. Dan kroop hij met Beertje onder zijn dekbed en hield hij zich heel stil. Aladin, die zijn lakens opfleurde, beschermde hem altijd tegen boze dromen.

Zijn ouders hadden geen dekbed van Aladin. En nu bewoog zijn moeder niet meer. Ze lag daar maar, met haar ene hand op haar buik en haar andere op het tapijt.

Zijn hart sloeg sneller en zijn ogen zochten steun bij Beertje, maar die zei niets.

Hij hurkte neer. De donkere vloeistof naast zijn moeders hoofd voelde kleverig aan. Hij veegde zijn vingers af aan zijn shirt.

‘Wanneer je wakker wordt, zal ik mijn kamer opruimen. Ik zal nooit meer rommel maken,’ fluisterde hij.

Vanuit zijn ooghoeken keek hij naar zijn moeder. ‘En papa geeft je vast een nieuwe jurk voor je verjaardag.’

Waarom bewoog ze niet?

Hij boog zich naar Beertje toe. ‘Ze zal wel wakker worden, hè?’ Zijn stem trilde.

Beertje zweeg.

Hij schudde haar schouder opnieuw, harder deze keer. ‘Mama!’

Geen antwoord.

‘Wat zeg je?’ fluisterde hij in Beertjes richting. Hij bracht de kop van zijn knuffel naar zijn oor en knikte. ‘Goed dan.’

Langzaam stond hij op en schuifelde naar de hal. Voor hij naar buiten liep, wierp hij een hoopvolle blik in de woonkamer. Daar was niets veranderd. Dit was misschien gewoon een boze droom.

Hij opende de voordeur, liep naar buiten en trok de deur achter zich dicht. De stoeptegels voelden ijskoud aan. Verkeer raasde voorbij langs de geparkeerde wagens op straat. Niemand stopte.

Hij staarde naar zijn blote voeten.

In de verte klonk geblaf. Een oude man met een aangelijnde hond naderde. Zijn grote ogen staarden hem aan vanonder zijn fronsende wenkbrauwen.

Hij draaide zijn rug naar de man en liep weg.

‘Hé, jongen!’ klonk het achter hem.

Toen hij omkeek zag hij de man met versnelde pas op hem afkomen, zijn wijsvinger hing dreigend in de lucht.

Onmiddellijk begon hij te rennen. Hij liep voorbij de rijtjeshuizen in de straat, passeerde een tienerjongen met een stokbrood onder de arm en een man met een donkere bril die hem vreemd aankeek. Pas ter hoogte van de apotheek, aan het eind van de straat, vertraagde hij. Toen hij omkeek zag hij dat hij de man met de hond een heel eind achter zich had gelaten.

Zonder te kijken stak hij het zebrapad over.

De bestuurder van een grote, roodkleurige wagen trapte vol op de rem. De auto kwam abrupt tot stilstand en de chauffeur met de donkere ogen en het ringbaardje sprong furieus uit zijn wagen.

‘Wat doe je toch, jon...’ De rest van de zin bevroor op zijn lippen en

de man bleef staan. Zijn boze blik werd zacht toen zijn ogen afdwaalden naar zijn Aladin-shirt en Beertje.

Hij volgde de blik van de man, boog zijn hoofd en bekeek zichzelf en Beertje. Zijn shirt zat onder de roestbruine vegen, zijn handen zagen eruit alsof hij met felrode verf had gespeeld. Beertjes vacht was donkerrood gekleurd.

In de verte werd geclaxonneerd. De man met het ringbaardje negeerde het protesterende verkeer en kwam naar hem toegelopen.

Een vrouw met donkerblonde krullen liep over het zebrapad zijn kant op. Haar ogen stonden bezorgd. Ze keek de man vragend aan, die haalde slechts zijn schouders op.

Terwijl steeds meer mensen zich om hem heen verzamelden, knielde de vrouw naast hem en vroeg zacht: 'Hoe heet je, jongen?'

Hij verzamelde al zijn moed en antwoordde: 'Kevin. Mijn naam is Kevin.'

2025

MAANDAG

1.

Robin laadde haar pistool, concentreerde zich op haar ademhaling en vuurde.

Shit. Hoewel haar schietkaart maar op vijftien meter hing, had ze de roos niet geraakt. Ze kneep haar ogen even dicht en haalde diep adem. Focus. Ze kon vast beter dan dit.

Ze richtte opnieuw en spande haar wijsvinger om de trekker. Dit keer zou ze raakschieten. Dit keer ...

‘Nog vakantieplannen dit najaar, Erik?’

In een fractie van een seconde wist ze dat haar concentratie was verbroken, maar het was te laat. De negen millimeter werd afgevuurd en de lege huls kaatste tegen de vloer.

‘Mallorca. Tja, Viviane wil absoluut eens naar dat eiland. En wat doet een mens dan om de vrede te bewaren?’

Robin bekeek haar schietkaart. Alweer een misser. Ach, wat een dag. Alsof het nog niet genoeg was geweest.

Ze keek opzij naar Erik en Patrick, die meer interesse leken te hebben in elkaars vakantieplannen dan in schieten. Vriendelijk knikte ze hen gedag. Ze benijdde hen. Zorgeloos keuvelen over vakanties, wanneer was de laatste keer dat zij vakantie had genomen? Ze had het zichzelf al zo vaak voorgenomen; dit jaar zou ze écht op vakantie gaan. Even weg van alles. Maar wie hield ze voor de gek? Zodra ze een paar dagen niets te doen had, begon het te kriebelen. Een nieuwe zaak, een open dossier, iets om haar gedachten op te richten. Stilstaan was achteruitgaan.

Ze schudde de gedachte van zich af en rechtte haar schouders.

‘Misschien moet ik Mallorca ook eens proberen,’ mompelde ze, terwijl ze haar pistool opnieuw laadde. Maar ze wist dat ze haar werk moeilijk kon loslaten, zelfs op een zonovergoten strand met een cocktail in de hand.

Ze richtte zich weer op de kaart en loste haar laatste drie schoten. De knallen voelden mechanisch aan, alsof ze zichzelf dwong iets af te maken. Vervolgens ontladde ze haar wapen en haalde de kaart naar voren. Het resultaat was al met al niet slecht.

Ze pakte haar wapen in en wenste Erik een fijne vakantie. Vervolgens schreef ze zichzelf uit en verliet de schietbaan, waarna ze de trappen afdaalde naar de bar.

Het was iets na zevenen.

Terwijl ze wachtte op de voorzitter om haar sportschuttersboekje te laten afstempelen, dwaalden haar gedachten af naar wat ze het afgelopen halfuur had willen verdringen. Naar de echte reden waarom ze vanavond niet beter had geschoten.

Het bezoek aan haar vader in het rusthuis.

Twee jaar geleden stonden ze nog samen op de schietbaan. Nu was hij een vreemdeling geworden. Alzheimer had hem laag na laag uitgehold, tot er alleen nog flarden overbleven. De man die ze vandaag had bezocht, leek in niets meer op de briljante forensisch patholoog tegen wie ze ooit had opgekeken.

Misschien zag ze daarom haar eigen aftakeling zo scherp. Hoe ze vroeger een rotsvast moreel kompas had en nu steeds vaker haar principes naar de achtergrond duwde. Hoe ze altijd had gedacht dat ze sterker was dan haar vader, dat ze wél controle had. Maar had ze die echt? Wanneer was de laatste keer dat ze een beslissing had genomen zonder zichzelf achteraf in twijfel te trekken? Hoe vaak had ze haar eigen grenzen verlegd onder het mom van *het juiste doen*?

Hij had haar ooit aangemoedigd om samen een joint te delen, een roekeloze poging om de gruwel van zijn werk van zich af te schudden. Wat begon als onschuldige ontspanning, werd een copingmechanisme. Joints maakten plaats voor cocaïne, vooral na autopsies die alle verbeelding tartten.

Haar vader was altijd een man van extremen geweest. Geniaal in zijn vak, gerespecteerd in zijn kringen. Maar achter gesloten deuren zocht hij de randjes op. Misschien was dat de prijs die hij betaalde voor al die jaren tussen de doden. Misschien had hij altijd al een duistere kant gehad, en had Robin dat gewoon nooit willen zien. Hoe diep zijn gebruik ging, wist ze nimmer. Wat ze wél wist, was dat zijzelf nooit echt was gestopt.

Soms overtuigde ze zichzelf dat het geen probleem was. Ze functioneerde toch? Haar werk leed er niet onder. Toch hoorde ze steeds vaker de stem van de twijfel. Hoe lang nog? Hoe lang voordat ze een fout maakte die ze niet kon rechtzetten? Op avonden als deze - wanneer haar handen net iets te strak om het wapen hadden geklemd, wanneer haar focus haar in de steek liet - vroeg ze zich af of ze zichzelf niet grandioos voorloog.

Een serieuze relatie was niets voor haar, ook al was ze zevenenveertig. Ze had weinig behoefte aan iemand die te dichtbij kwam en haar zou confronteren met wat ze allang wist.

Misschien was dat haar grootste zwakte. Niet de drugs. Niet de gebrekkige focus. Maar het feit dat ze zichzelf kon laten geloven dat ze alles onder controle had. Want wat als ze ongelijk had? Wat als het moment waarop ze de controle verloor al lang was gepasseerd?

‘Mijn excuses voor de vertraging, Robin.’ De voorzitter kwam gehaast toegesnel. Hij zette een handtekening en een stempel in haar boekje.

‘Geen probleem. Ik heb tijd.’ Ze keek om zich heen en wees naar de vier mannen aan een tafel even verderop. ‘Geef je hun een drankje op mijn kosten? En neem zelf ook iets, Jean.’

‘Dankjewel,’ glunderde de voorzitter, waarna hij afrekende.

‘Tot volgende week?’ vroeg hij terwijl hij zijn hand opstak ten afscheid.

Ze glimlachte, kuste hem gedag en liep naar buiten.

Voor haar Citroën C3 hield ze halt en checkte haar smartphone. Die meldde dat een ex-collega vandaag jarig was en ze stuurde een berichtje met felicitaties. Ze had ook een WhatsAppbericht ontvangen van Kevin, haar assistent. Ze glimlachte toen ze zijn nieuwe profielfoto zag: een grijsharig figuurtje met een zwaard, vast uit een of andere fantasyreeks. Typisch Kevin.

Ze opende het bericht: *Nieuwe klant. Vanavond. Kom je?* Kort en kernachtig, zoals altijd.

Hoewel Kevin zijn geld in goud waard was, hoopte ze niet dat hij iemand zou ontvangen in haar detectivebureau zonder haar erbij. Met zijn donkere, half lange haar en eeuwige zwarte hoodys met cryptische teksten leek hij meer op een dertigjarige versie van Sneep dan op een assistent. Professor Sneep, de sarcastische toverdrankle-

raar uit de Harry Potter-reeks, met zijn dreigende blik en eeuwige cynisme. Niet meteen de uitstraling die klanten geruststelde. Ze had het hem al vaker subtiel gezegd, maar Kevin was Kevin.

Snel borg ze haar wapenkoffer op in de achterbak van haar Citroën.

Terwijl ze in de wagen sprong en wegreed, dwaalden haar gedachten af naar haar onmisbare assistent.

Kevin had iets wat anderen misten: scherpzinnigheid. Dat was haar al opgevallen toen ze zeven jaar geleden samenwerkten bij G4S, een internationaal beveiligingsbedrijf dat zich bezighield met bewaking, risicobeheer en veiligheidsoplossingen. Robin als risicoanalist, Kevin in de kantine. Op papier de minst opwindende baan ter wereld, maar Kevin observeerde alles. Hij was terughoudend, bijna onzichtbaar, maar toen ze gefrustreerd met een dataprobleem worstelde, had hij subtiel aangeboden te helpen. Pas toen hij haar erop wees dat ze naar het verkeerde criterium keek, ging er een lichtje branden. Haar eerste reactie was geweest om zijn verzoek beleefd af te slaan; wat zou hij ervan weten? Maar hij had gelijk.

Toen hij haar later uitlegde hoe hij het probleem had gezien, besefte Robin pas hoe zijn brein werkte. Hij had niet zomaar naar het scherm gekeken, maar naar haar manier van werken, haar frustratie, de manier waarop ze telkens op hetzelfde foute pad bleef steken. 'Misschien denk je te veel in hokjes,' had hij met een scheve grijns opgemerkt. 'Soms is het beter om even buiten de lijnen kleuren.' Het was een simpele opmerking, maar sindsdien had ze hem nooit meer onderschat. Al snel slaagde ze erin om de puzzel te vervolledigen. Zijn observaties waren analytisch en nuttig. En hoewel hij nooit letterlijk had verwoord dat hacken tot zijn technische vaardigheden behoorde, wist ze beter. Toch had hij altijd grenzen, hij speelde niet met anderen's privacy zonder een goede reden. Dat was een van de dingen die hem betrouwbaar maakten. Ze had snel genoeg door dat hij de geknipte persoon was om haar te helpen bij het oplossen van complexe zaken waarvoor ze niet de technische kennis had.

Een jaar later nam ze hem in dienst toen ze Robins Angels opstartte, haar detectivebureau dat in het begin amper klanten had. Het was een gok geweest – een privédetective met een IT'er als assistent – maar het werkte. Kevin leek het prima te vinden om zich met administratie bezig te houden als er niets te onderzoeken viel. Hij klaagde zelden. Hij vroeg amper iets. Maar Robin wist dat hij veel meer was dan

een administratief medewerker. En ze vermoedde dat hij dat zelf ook wist. Soms vroeg ze zich af of ze te veel van hem vroeg enkel omdat ze wist dat hij geen nee zou zeggen.

Robin sloeg de Levisstraat in en parkeerde voor het gloednieuwe Office Center.

Ze stapte uit, vergrendelde haar wagen en liep naar het Vilvoordse gebouw waarin ze al zes jaar een kantoor huurde.

Aan de ingang stonden rokende mannen in maatpak, carrièremensen voor wie de dag nog niet om was. Hun ogen dwaalden over haar zwarte cargobroek, sneakers en nauw aansluitende shirt. De jongste van de bende knipoogde naar haar.

Ze vertraagde haar pas. Vanonder haar marineblauwe baseballpetje keek ze hem aan.

‘Hou je van blondjes?’ vroeg ze, toen ze hem passeerde. Terwijl ze hem het nakijken gaf, stak ze haar middelvinger op en liep het gebouw binnen, haar lippen net iets te geamuseerd gekruld om echt beledigend te zijn.

Het lijkt alsof ik in een aflevering van *Suits* ben terechtgekomen, dacht ze, terwijl een maatpak haar pad kruiste op weg naar de lift.

De liftdeuren openden en ze stuurde de kooi naar de tweede etage. Ze ademde diep in terwijl de cijfers opliepen, alsof ze haar hoofd wilde leegmaken voor wat ging komen.

Ze liep de gang door en wandelde haar kantoor binnen.

Kevin zat op zijn toetsenbord te tokkelen, volledig verdiept in wat hij deed. Ze kon het niet laten om even te glimlachen; hij had dat zeldzame talent om in zijn eigen wereld te verdwijnen en toch altijd alles op te merken.

Ze ging naast hem staan, haalde haar telefoon uit haar achterzak en hield die voor zijn neus. ‘Ik kan me vergissen, Kevin, maar kreeg ik zonet een appje van een personage uit *Game of Thrones*?’

Hij leunde achterover en keek haar aan, zijn mondhoeken net niet omhooggetrokken. ‘Tyrion Lannister ten onrechte aanzien voor Geralt van Rivia uit *The Witcher* is als Sinterklaas en de paashaas door elkaar halen. Heiligschennis.’

Ze grijnsde. ‘Heiligschennis. Jeetje, dat wordt weer biechten zondag.’

Kevin rolde met zijn ogen, maar ze zag dat hij een geamuseerde glimlach onderdrukte.

‘Is de klant er al?’ fluisterde Robin, terwijl ze subtiel naar haar kantoor wees.

Kevin knikte. ‘Ja. Hij heet Stephane Devlies.’

Ze hing haar pet aan de kapstok en stak haar duim omhoog naar Kevin, een stille bevestiging dat alles onder controle was, voor ze zich omdraaide en haar kantoor binnenliep.

‘Goedenavond, mijnheer Devlies. Ik ben Robin Pauwels. Ik hoop dat ik u niet te lang liet wachten?’ Haar stem klonk warm, uitnodigend, zonder aan zakelijkheid in te boeten. Ze schudde hem de hand met een stevige maar niet opdringerige greep.

‘Nee hoor. Fijn dat u me zo snel kon ontvangen.’

‘Kan ik u iets aanbieden? Water? Koffie?’ vroeg ze oprecht geïnteresseerd. Ze wees naar zijn lege glas en keek hem aandachtig aan.

Hij maakte een afwerend gebaar. ‘Nee, dank u.’

Robin knikte en nam plaats aan haar bureau. ‘Waarmee kan ik u helpen?’

De man haalde zijn smartphone tevoorschijn en schoof hem naar haar toe. Op het scherm flitste een TikTok-filmpje voorbij, geplaatst op het profiel van een zekere Philipppo Boss.

Een naakte jongeman stond blootvoets in een weiland, zijn voeten waren samengebonden met touw. Hij hield een bordje voor zich, net ter hoogte van zijn geslacht. Daarop stond in grote, haastige letters: *HELP MIJ*. Zijn handen waren bedekt met rode vlekken, alsof hij brandwonden had. Maar het waren zijn ogen die Robin het meest raakten: wijd opengesperd, een mengeling van paniek en doodsangst.

Het filmpje duurde slechts enkele seconden. De jongen bewoog zijn lippen, maar geen woord was hoorbaar. Het originele geluid was vervangen door een nummer van de *Foo Fighters*.

‘Ik ken die jongen,’ zei Devlies met schorre stem.

Robin keek hem onderzoekend aan. ‘Het filmpje werd gepost door een zekere Philipppo Boss. Zijn de eigenaar van het account en deze jongeman dan niet dezelfde persoon?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Geen idee wie Philipppo Boss is, maar dit is Joe Spalvieri.’

Robin hield haar blik even op het scherm en ademde langzaam uit. Vervolgens keek ze Devlies aan, haar stem klonk zacht maar vastberaden. ‘Wat verwacht u van mij?’

‘Ik wil hem vinden. Hij is verdwenen.’

‘Oké, laten we bij het begin beginnen,’ zei ze. Hoewel haar toon nuchter klonk, liet dit filmpje haar niet onverschillig. Ze had in haar carrière al veel gezien, maar het idee dat iemand dit als vermaak online zette, raakte haar op een manier die ze moeilijk kon benoemen. Hoe ver kon je gaan voordat je niet langer een toeschouwer was, maar een medeplichtige?

Ze sloeg haar laptop open en keek Devlies aan met schuin gegeven hoofd, haar manier om te tonen dat ze luisterde.

Devlies knikte. ‘Joe zit in de problemen. Dat zie je meteen aan dat filmpje.’

Robin keek opnieuw naar de beelden. Het onheil in de video was moeilijk te missen, de paniek in die ogen evenmin. Toch bleef ze voorzichtig. ‘Hoe kent u hem?’ vroeg ze, terwijl haar vingers over het toetsenbord gleden. Ze had geleerd niet te snel te oordelen. Iedereen had een verhaal, en niet alles was zoals het leek. Maar er was een grens tussen wantrouwen en voorzichtigheid, en ze balanceerde er constant op.

‘Ik ontmoette hem voor het eerst ongeveer veertien jaar geleden, toen ik wervingsmedewerker was bij Pleegzorg Vlaanderen. Joe was vier toen er voor hem opvang moest worden gezocht. Bij de eerste familie die hem opving, ging alles van een leien dakje. Hij paste zich verbazend snel aan. Maar naarmate hij ouder werd, ging het slechter met hem. Uiteindelijk verdween hij een paar jaar geleden volledig van de radar. Hij is als vermist opgegeven.’

Robin stopte met typen en keek hem aan. ‘Hoelang geleden is dat?’

‘Vier jaar. Hij was veertien.’

Ze liet haar blik even rusten op zijn gezicht, zoekend naar een spoor van twijfel, maar vond er geen. ‘Vier jaar geleden? En u bent er zeker van dat dit dezelfde jongen is?’

Devlies speelde het filmpje opnieuw af en pauzeerde het beeld. ‘Kijk naar zijn ogen.’

Robin boog voorover en kneep haar ogen samen. Toen zag ze het. ‘Twee verschillende kleuren,’ mompelde ze, met een mengeling van verbazing en iets wat op bezorgdheid leek. ‘Een blauw en een bruin.’

‘Dit is Joe Spalvieri,’ zei Devlies vastberaden. ‘Daar twijfel ik niet aan.’

‘Wat als dit een stunt is? Een of andere uitdaging? Een studenten-grap?’

‘En wat als het dat niet is?’ kaatste Devlies terug.

Robin hield zijn blik even vast. Ze begreep de bezorgdheid in zijn ogen. ‘Bent u hiermee naar de politie gestapt?’

‘Ik deed aangifte. Ik denk niet dat ze me serieus namen.’

Ze zuchtte zacht. Het gebeurde vaker dat verdwijningen niet met de nodige ernst werden behandeld, zeker als het om probleemjongeren ging. Ze opende een lade van haar bureau en haalde een contract tevoorschijn dat ze naar hem toe schoof. ‘Als u onze hulp wilt, kunt u dit doornemen.’

Devlies keek naar het papier, maar zijn gedachten waren elders. ‘Ik heb alles gedaan om die jongen te helpen,’ zei hij zacht, ‘maar het mocht niet baten.’ Hij staaarde naar de muur, zijn vingers gleden gedachteloos langs de rand van het contract. ‘Hij deed het zo goed in zijn eerste pleeggezin.’

Robin vroeg zacht: ‘Hoelang verbleef hij daar?’

‘Slechts twee jaar. Toen werd bij de pleegmoeder baarmoederhalkanker vastgesteld en kon hij er niet langer blijven.’

Ze noteerde het en keek hem begripvol aan. ‘Wat gebeurde er daarna met hem?’

Devlies haalde zijn schouders op. ‘Hij zat een tijdje in de jeugdinstelling. Nadien verhuisde hij van het ene pleeggezin naar het andere. Zijn gedrag werd steeds problematischer. Uiteindelijk besloot het laatste pleeggezin hem niet langer te houden, en keerde hij terug naar de instelling.’

Robin stopte met typen. ‘Hoe oud was hij toen?’

‘Twaalf. Hij liep een aantal keer weg, maar kwam altijd terug. De langste periode van zijn afwezigheid was negen dagen,’ zei hij. ‘Niet lang daarna verdween hij voorgoed. Hij was toen ...’

‘Veertien,’ vulde ze aan.

‘Precies.’ Devlies bladerde naar de laatste bladzijde van het contract. ‘Mag ik uw pen?’

Robin knikte en reikte hem haar pen aan. Deze zaak was anders dan haar gebruikelijke klussen. Haar detectivewerk draaide meestal om het schaduwen van ontrouwe echtgenoten of het opsporen van gestolen spullen. Maar deze zaak ging om een vermiste jongen en een wanhopige pleegzorgmedewerker. Dit ging om een leven dat misschien nog kon worden gered. Iets met echte impact, waarvoor haar vader vroeger zou zijn opgeveerd.

Plots klonk er gestommel uit het kantoor ernaast. De stemmen zwollen aan. Robin fronste haar voorhoofd en wilde net opstaan toen de deur met een klap werd opengegooid.

Een vrouw met overduidelijke Arabische roots stormde op hoge hakken naar binnen, haar ogen schoten vuur.

Robins maag keerde om. Kort dacht ze aan de vele keren dat ze was geconfronteerd met mensen die in de veronderstelling verkeerden dat zij hun leven had veranderd in de positieve zin. Maar deze vrouw, Louise Belhaj, was anders. De woede in haar ogen gaf Robin een schuldgevoel.

‘Mevrouw Belhaj,’ zei Robin, terwijl ze opstond. Ze herkende haar meteen: de overspelige echtgenote van een klant die haar had ingehuurd om zijn vermoedens te bevestigen.

‘Mijn huwelijk is verpest en dat is jouw schuld!’ Louise Belhaj wees naar haar met trillende vingers. ‘Je had je niet met mijn zaken mogen bemoeien!’

Robin zag de vraagtekens in de bezorgde ogen van Devlies, maar ze bleef kalm. ‘Mevrouw Belhaj, ik ben momenteel met een andere klant bezig. Wat kan ik voor u doen?’ vroeg ze op begripvolle maar beheerste toon.

‘Mijn man wil scheiden. En dat komt door wat jij hem hebt verteld!’ Haar stem brak bijna, en voor het eerst zag Robin iets anders dan woede in haar blik. Angst. Wanhoop.

Robin wierp Devlies een verontschuldigende blik toe en stond op. ‘We moeten dit even uitpraten.’ Ze gebaarde naar de deur en liep Louise Belhaj voor naar de receptie.

Daar bleef Louise stokstijf staan en balde haar vuisten. ‘Je begrijpt het niet. Hij zegt dat hij het slachtoffer is. Dat ik hem heb vernederd. Maar hij wist allang dat ik niet gelukkig was, hij wist het! Hij heeft je alleen ingehuurd om mij de schuld te geven. En nu sta ik hier, zonder man, zonder huis, zonder toekomst!’ Haar stem trilde, haar ogen glansden van ingehouden tranen.

Robin ademde langzaam in en uit. Ze had deze scènes al vaker meegemaakt: de woede, de verwijten. Maar dit ging verder dan een simpel verraad. Dit was een vrouw die alles dreigde te verliezen, terwijl Robin diegene was die haar echtgenoot het bewijs van haar overspel had geleverd. Ze voelde zich ongemakkelijk, ook al had ze enkel

haar werk gedaan. Ze wist dat ze de boodschapper was, niet de oorzaak, maar dat veranderde niets aan haar schuldgevoel. Hoe vaak ze zichzelf ook voorhield dat ze slechts haar werk deed, het bleef zelden zonder gevolgen.

‘Ik begrijp dat dit oneerlijk voelt,’ zei ze uiteindelijk. ‘Maar ik heb hem alleen de foto’s getoond. Wat hij ermee doet, ligt niet in mijn handen. De foto’s van u en die man in de bar liegen niet,’ zei Robin zacht.

Louise Belhaj staaarde haar nog een fractie van een seconde aan, haar gezicht vertoonde een mengeling van woede en iets wat bijna op verdriet leek. Toen draaide ze zich bruusk om en verdween, de deur met een klap achter zich dichtgooiend.

Robin liet haar schouders zakken en haalde diep adem. Ze keek naar Kevin, die met zijn rug naar haar toe zat met zijn koptelefoon stevig over zijn oren. Een vertrouwde muur tussen hem en de wereld.

‘Heb je dat nou ooit al meegemaakt?’ vroeg ze, meer aan zichzelf dan aan hem.

Geen reactie. Of toch? Hij beet op zijn onderlip, iets wat hij altijd deed wanneer hij nerveus was. Had hij haar woorden wel degelijk gehoord?

‘Dank je wel voor de steun, Kevin,’ mompelde ze, half plagend, half berustend.

Ze wilde weglopen, maar net toen ze de drempel overstapte, klonk zijn stem, gedempt maar oprecht:

‘Je had haar misschien wel iets minder hard kunnen aanpakken.’

Robin stopte, draaide zich langzaam om en liep naar hem toe. Kevin had zijn koptelefoon van één oor geschoven en keek haar aan met een blik die even opstandig als begripvol was.

‘Ik was gewoon eerlijk,’ zei ze, iets defensiever dan ze wilde.

Kevin haalde zijn schouders op. ‘Vroeger heeft niemand de waarheid voor mij verborgen gehouden. Maar misschien had ik die liever niet gekend. Soms doet eerlijkheid meer pijn dan nodig is. Dat weet jij net zo goed als ik.’

Robin voelde een steek van herkenning. Hoe vaak had zij zich afgevraagd of ze dingen liever niet had geweten? De waarheid zoeken was haar werk, maar dat betekende niet dat ze altijd de juiste manier vond om die te brengen. Ze wilde iets zeggen, hem eraan herinneren

